

Gizli Bahçe

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2024

GİZLİ BAHÇE

Frances Hodgson Burnett

Özgün adı: The Secret Garden

ISBN: 978-605-188-770-8

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Zarife Biliz

İngilizceden çeviren: Mehtap Gün Ayrıl

Son okuma: Burcu Yılmaz

Grafik tasarım: Ecem Şenalioglu

Baskı: EKOSAN MATBAACILIK

Cilt: Buluş Mücellit, İstanbul

Matbaa Sertifika No:

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cd. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

Klasikleri Okuyorum

Gizli Bahçe

*Frances Hodgson Burnett'in aynı adlı eserinden
kısaltılarak kaleme alınmıştır*

Çeviren: Mehtap Gün Ayrıl

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM
Kimse Kalmadı 9

2. BÖLÜM
Bozkırda 13

3. BÖLÜM
Martha Adlı Hizmetçi 20

4. BÖLÜM
Bahçeler 24

5. BÖLÜM
Evdeki Çılgılık 30

6. BÖLÜM
Açılan Kapılar 35

7. BÖLÜM
Yeni Bir Keşif 39

8. BÖLÜM
Sarmaşıkların Arasındaki Kapı 43

9. BÖLÜM
Garip Bir Yer 49

10. BÖLÜM
Dickon 63

11. BÖLÜM
Bu Bahçe Canlı 65

12. BÖLÜM
Bir Parça Toprak 67

13. BÖLÜM
Gizemli Çocuk 73

14. BÖLÜM
Küçük Raca 81

15. BÖLÜM
Kuş Yuvası 87

16. BÖLÜM
Tartışma 91

17. BÖLÜM
Sinir Krizi 95

18. BÖLÜM
Bir Sırta Ortak Olmak 100

19. BÖLÜM
Colin'in Ziyaretçileri 104

20. BÖLÜM
Dışarı Çıkıyoruz 109

21. BÖLÜM
Bahçede Biri Var 112

22. BÖLÜM
Büyü 120

23. BÖLÜM
Susan Sowerby Yardıma Koşuyor 123

24. BÖLÜM
Eve Dönüş 126

1. BÖLÜM

Kimse Kalmadı

Mary Lennox doğduğunda kimse onun hayata gelmesini hevesle beklemiyordu. Babası Hindistan'da İngiliz hükümeti için çalışıyordu ve bir çocuğa ayıracak vakti yoktu. Mary'nin güzel annesi ise küçük bir kızı olsun istememişti hiç; aklı sadece partilerde, eğlenmedeydi.

Böylece bu cılız ve huysuz bebeği bir *Ayah*'a –yani bir Hintli dadıya– emanet ettiler. Mary'nin *Ayah*'ı bebek ağlayınca annesinin sinirlendiğini anlamıştı, bu yüzden onu hiç ağlatmadı, ne isterse yaptı.

Mary çok bencil bir çocuk olarak büyüdü. İncecik suratı sapsarıydı, yüzünde limon gibi ekşi bir ifade vardı, sarı saçları bile söz dinlemiyordu.

Bu huysuz çocuğa okuma yazma öğretmesi için mürebbiyeler tutuldu ama hiçbirisi birkaç aydan fazla dayanamadı. Mary, dadısıyla hizmetçiler dışında neredeyse kimseyi görmeden büyüdü; annesini bile.

Dokuz yaşındayken, sıcak bir yaz sabahı, tanımadığı bir hizmetçi uyandırdı onu. Mary *Ayah*'ını istedi ama tanımadığı hizmetçi onun gelemeyeceğini söyledi. Mary sinir krizi geçirdiyse de hizmetçi korkuyla ona bakıp *Ayah*'ın gelemeyeceğini yinelemekle yetindi.

Mary kötü bir şey olduğunu anlamıştı ama kimse ona neler olduğunu söylemiyordu. Yalnız başına dışarı çıktı, verandanın yakınındaki bir ağacın altında oynamaya başladı. Kendince bir çiçek bahçesi yaparken annesinin genç bir subayla konuştuğunu duydu. Mary'yi fark etmemişlerdi ama o annesinin telaşlı olduğunu anladı.

“O kadar kötü mü?” dedi annesi.

“Korkunç,” diye yanıtladı onu subay. “Balo için kalacağınıza iki hafta önce gitmiş olmalıydınız, Bayan Lennox.”

Tam o sırada Mary hizmetçilerin kaldığı yerden haykırışlar duydu.

“Biri öldü,” dedi subay. Sesi titriyordu.

Mary’nin annesi korkuyla nefesini tuttu, sonra içeri koştu.

Mary sonradan korkunç bir salgının –kolera– başlamış olduğunu öğrendi. Bu hastalık ilk *Ayah*’ını almıştı ve herkes tehlikedeydi. Hizmetçiler korkuyla kaçtılar, Mary’ye bakacak kimse kalmadı.

Mary iki gün boyunca çocuk odasında saklandı. Bir ağladı, bir uyudu. Evden ve hizmetçilerin kaldığı kısımdan garip, korkutucu sesler geliyordu. O telaş içinde herkes Mary’yi unutmuştu.

Mary ertesi gün yemek odasına indi, biraz meyveyle bisküvi yedi. Birinin bardakta yarım bıraktığı içecekten içti. İlaç gibiydi, başını döndürdü. Odasına çıktı ve derin bir uykuya daldı.

Sonunda uyandı, evi dinledi ama çıt çıkmıyordu. Derken bir hışırtı duydu. Küçük bir yıldı bu. Zararsız olduğunu bildiği için Mary ondan hiç korkmadı. Yerde kayarak ilerleyen ve kapının altından süzülüp

giden yılanı seyretti. Acaba evde yılanla ikisinden başka kimse kalmamış mıydı?

Sonra verandada sert ayak sesleri duydu, birileri alçak sesle konuşuyordu. “O güzelim kadına yazık oldu! Ne feci! Evde çocuk da varmış ama kimse görmemiş,” dedi bir erkek sesi.

Tam bu sırada Mary’nin kapısı açıldı, bitkin ve üzgün bir subay içeri girdi. Mary ayağa kalktı. Huysuz bir sesle, “Benim adım Mary Lennox. Herkes kolera oldu, ben uyuyakalmışım, şimdi uyandım,” dedi. “Neden beni burada unuttular? Neden kimse gelmedi?” diye sordu ayağını yere vurarak.

Genç subay üzgün üzgün başını iki yana salladı, Mary’nin elini tuttu. “Zavallı çocuk! Gelecek kimse kalmadı ki!”

İşte Mary annesiyle babasının ve hizmetçilerin çoğunun öldüğünü böyle tuhaf bir şekilde öğrendi. Ondan ve sürünerek giden o yilandan başka kimse kalmamıştı gerçekten.

2. BÖLÜM

Bozkırda

Subay Mary'yi fakir bir İngiliz papazı olan Rahip Crawford'un evine götürdü. Papaz ona yakında gemiyle Londra'ya gideceğini, orada vasisi Archibald Craven'in yanında, Yorkshire'daki Misselthwaite Malikânesi'nde yaşayacağını söyledi.

Mary Hindistan'dan ayrılıp İngiltere'ye doğru uzun bir gemi yolculuğuna çıktı. Londra'ya varınca Bay Craven'in kâhyası Bayan Medlock'a teslim edildi. Bayan Medlock, siyah gözleri keskin bakan, siyah pelerinli, iriyarı bir kadındı. Mary ondan hiç hoşlanmamıştı ama o zaten kimseden hoşlanmazdı. Ertesi gün Misselthwaite Malikânesi'ne gitmek

üzere trene bindiler. Mary ellerini kucagında kavuşturup oturdu, pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Bayan Medlock'un yeni evi hakkında anlattıklarını dinlemiyormuş gibi yaptı.

“Çok büyük bir evdir, kasvetlidir,” dedi kâhya. “Altı yüz yıl önce yapılmış, yüze yakın odası var, her birinde çok güzel resimler asılı, güzel mobilyalarla döşeli ama çoğu oda kilitli durur. Malikâne bozkırın hemen kenarındadır. Bahçeleri ve ağaçlarıyla büyük bir parkı andırır. Enişteni tanıyor musun?”

“Hayır,” dedi Mary canı sıkılmış gibi yaparak.

“Umursamıyor musun? Annenle baban hiç bahsetmedi mi?”

“Ne önemi var ki?”

“Evet, sanırım yok,” dedi Bayan Medlock. “*Onun* da seni umursayacağını sanmıyorum. Kimse için kendini zahmete sokmaz...” Bayan Medlock sustu. Az sonra devam etti. “Bay Craven kamburdur. Evlenene kadar çok mutsuz bir hayat yaşadı. Karısı, yani halan çok hoş, tatlı bir kadındı, amcan onun bir dediğini iki etmezdi. Bazıları halanın amcanla parası için evlendiğini söylüyor ama aslında öyle değildi.

Karısı  l nce Bay Craven eskisinden de tuhaf oldu, kimseyle g r   memeye ba ladı. Genellikle seyahattedir. Evdeyken de batı kanadındaki odaya kapanır. Onu görmeyi bekleme,” diye uyardı Bayan Medlock. “İnsanların seninle konu acağını da sanma. Kendi kendine oyalanacaksın. Sana odanı gösterirler. Bahçede oynayabilirsin ama evin içinde orayı burayı karıştırma. Bay Craven çok kızar.”

“Karı tırmam,” dedi Mary sertçe.

Sonra pencereye dönüp tekrar dı arıyı seyre daldı. Gri bulutlara, çiseleyen yağmura bakarken gözkapakları ağırla tı, uyuyakaldı.

Birkaç saat sonra Bayan Medlock onu sarsarak uyandırdı. “Kalk,” dedi. “Thwaite İstasyonu’na geldik. Şimdi Missel Malikânesi’ne kadar uzun bir yolumuz var.”

Mary gözlerini açık tutmaya çalışarak ayağa kalktı. Bayan Medlock’un peşinden trenden indi.

İstasyonda onları büyük bir atlı araba bekliyordu. Uzun paltolu bir uçak Mary’nin ve Bayan Medlock’un arabaya binmesine yardım etti, sonra arabacının yanına oturdu ve yola koyuldular.